

Iz spominov na babico.

X.¹⁾

erujte mi, da je časih baš takó razsajala zima okrog voglov, kakor danes. Otroci smo stikali prste in dihali vánje; cèptali z nogami ter vlekli kučme na ušesa, kakor dandanašnji. Pa je tudi zmrzovalo, da se pravi! Za nobeno opravilo ni bilo zvonaj.

Naša babica je dobila delo v hiši. In kakó lepo delo otroci, kakó prijetno! Uganite, katero! „Prédla je,“ pravite. Toda, otroci moji, préja pa — stari ljudje! Kakó li naj vrtí otrpla noga po bliskovo nemirno kolo, ali pa suče uvéla roka z varno spretnostjo dróбно nít in pretika oslabeledi vid nagajive kobilice na vretenovih perotnicah! V mladosti, dà, v mladosti. Tedàj ni bilo predice, kakor naša babica, v devetih vaséh in za sto gorami. Tkalci so poznali pod prsti nje préjo, in sámó svètlo solnce se je smijalo platnu, ki ga je ona kropila.

Nečem vas predolgo mučiti. Povem vam zatorej, kaj je delala naša babica, ko je bila vže stara, čestitljiva babica, tako rada o pozimskem časi. Turšico je róbkala. Toda zdi se mi, kakor bi ne znali, kaj je to. Hm, kruhek pa znate róbkati, óni sladki, rméni, turšični, ki bi ga jedli angeli iz nebes! — Turšico róbkati se ne pravi nič družega, kakor odločevati turšično zrnje s češárkov. Silno lahko delo je, otroci, pa prijetno. Osobito v družbi dobre babice, kakor smo je časih mi delali. Ali kaj pravim: delali — radovedneži, ki smo odpirali ušesa, óči in usta za same pripovedke!

Babica pa je znala takó marljivo róbkati. Kadar je začenjala, odločila je najprvo z roko zrnje z jednega stróka. Ta ji je služil pôtlej kot róbkalček. Zatem pa je jemala po vrsti strok za strókom, odločila pri vsakem sámó toliko zrnice s prsti, da je mogla zastaviti róbkalček, in — résk, résk se je usipala turšica v môčno mizo.

Otroci smo se gnétali okrog babice. Kdó bi se nè! Po óknih so cvetele ledene cvetice, a za môčno mizo je puhala v hrbtíšča stara peč, da je bilo ugodno, kakor v samih nebesih. In pa ko je róbkala turšico babica — Bogú se usmili — pri kateri smo mórali vedno biti! Kajti kdaj vže sem vam pravil: Naša babica pa nje — pripovedi! . . . Sèmtertàm, nò, sèmtertàm smo vže prijeli tudi za kak češárek. Pôtlej nam je pa zabičavala starka, kako treba, da pazimo na sleharno zrnice, da se ne raztrese in pohódi v hiši. „Božji dar je vsako, tudi najmanjšé,“ takó nas je učila, „in iz sleharnega zrnca jih vzraste prihodnje leto lahko sto in še več! A za kruhek ste vedno nad materjo, otroci!“ — Prav globoko na dno mévtrge (môčne mize) smo se morali držati, ako smo hoteli, da pomagamo róbkati. Ali pa nas je babica okreala po prstih in nam vzela delo iz rok.

Sicer pa je nam bila samim kmalu ali turšica premalo suha, ali róbkalček neprilichen ali pa stróki preveliki. Za nikakov prid nismo bili, in morala nas je babica ostro pokarati!

„Otroci, otroci,“ dejala je, „kaj bode z vami! Tako naglo se naveličate vsakega dela. Ali ne veste, da brez déla ni jéla?“

Ljubila nas je, zató nas je takó svarila.

Mih. O. Podtrojški.

¹⁾ Glej „Vrtec“ 1891., 1892. — V štef. 6. poslednjega letnika str. 99 poprávi XI. v IX.